

ναίσθητον και μὴ δυναμένην νὰ συνέλθῃ ἐκ τοῦ διὰ τοῦ χλωροφορμίου ὕπνου· πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν ἄνω και κάτω και οἱ ὑπηρεταὶ θρηνοῦντες ἀνεκραύγαζον· «Ἀπέθανεν ἡ κυρία μας! ἀπέθανεν ἡ κυρία μας!»

Ὁ Νελατὼν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἔστρον τῶν ἰατρῶν, τῷ εἶπε μετὰ τῆς συνήθους γλυκύτητος και ἡρεμίας αὐτοῦ· «Φίλε μου, λάβε τοὺς πόδας και κράτει τοὺς στερεὰ» αὐτὸς δὲ λαβὼν τὸ σῶμα τῆς ἀσθενοῦς τὸ ἔσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, και ἡ κεφαλὴ ἐκρεμάσθη ἔξω τῆς κλίνης, εἶπε δὲ εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ ὑψώσῃ τοὺς πόδας οὕτως ὥστε τὸ σῶμα νὰ λάβῃ θέσιν λαγροῦ τὸν ὅποιον φέρουσι ἐκ τοῦ κυνηγίου, και πάραυτα ἡ ἀσθενὴς συνῆλθε· ἀλλ' εὐθὺς ὡς τὴν ἤπλωσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν ληθαργίαν. Τὴν ἐκρέμασαν πάλιν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω και συνῆλθε, τὴν ἐξήπλωσαν και ἀπεκοιμήθη, και πάλιν τὴν ἐκρέμασαν ἐπὶ δέκα λεπτά και συνῆλθεν εἰς αὐτὴν ἐντελῶς.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μεγάλη πόλις ἐν Εὐρώπῃ, ἥς αἱ συνήθεις δαπάναι δὲν ἐδιπλασιάσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, καιτοὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοτῶν δὲν ἠῤῥηξεν ἐν γένει εἰμὴ κατὰ 15 ἢ 20 %.

Ἐν τῷ περιοδικῷ *l'Économiste français* κατεχωρίσθησαν αἱ ἐπόμεναι εἰδήσεις, παραληφθεῖσαι ἐκ δημοσιεύσεων τοῦ Μ. Κοροσί, διευθυντοῦ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς πόλεως Βούδα-Πέστης·

Παραλείποντες τὸ Λονδίνον, ἐν ᾧ ἡ διαίρεσις εἰς τμήματα, και ἡ πολὺπλοκος και πολυπληθὴς διοικητικὴ διαίρεσις δὲν παρέχει ἀκριβῆ στοιχεῖα και βέβαια πρὸς ὀρθὴν στατιστικὴν, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ Βερολίνον, οὗτινος αἱ δαπάναι δὲν ὑπερβαίνον τῷ 1869 τὰ 18,149,000 φράγκων, ὦν 8,724,000 ἐδαπανῶντο εἰς ἐκτάκτους δαπάνας, ἐδαπάνησε τῷ 1875 46,000,000, ὦν τὰ 10,000,000 ἦσαν δαπάναι ἔκτακτοι. Ἡ αὔξησις εἶναι περίπου 150 τοῖς 100 ἐν διαστήματι ἑξ ἑτῶν. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἠῤῥηξε πολὺ, διότι τῷ 1867 ἀνήρχετο εἰς 702,437 ψυχάς, τῷ δὲ 1876 εἰς 966,808· σήμερον ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον.

Ἦττον μεγάλη τοῦ Βερολίνου ἡ Βιέννη ἔχει πλειοτέρας καλλονάς. Εἶναι πόλις ἔνθα εὐρίσκει τις πολυτέλειαν, ἀπολαύσεις και φιλοκαλίαν· μέγιστα δὲ κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς διακόσμησιν αὐτῆς και ἐπέκτασιν· πρὸς τοῦτο δὲ ἐδαπανήθησαν σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά. Τῷ 1865 ἡ πόλις τῆς Βιέννης ἐδαπάνησεν 27 ἑκατομμ. φρ., ὦν 10 και $\frac{1}{2}$ εἰς ἐκτάκτους δαπάνας· τῷ 1874 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ὑψώθη εἰς 67,500,000, ὦν 35,500,000 ἦσαν ἔκτακτοι. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Βιέννης τῷ 1865 ἦτο

550,000 ψυχὰι, τῷ 1874 ἀνῆλθεν εἰς 670,000.

Τινὲς τῶν μικρῶν πρωτευουσῶν τῆς Γερμανίας ἐπροχώρησαν ἔτι πρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν υπερόγκων δαπανῶν. Ἐξάίρεσιν ὡς πρὸς τοῦτο ἀποτελεῖ μόνον τὸ Μόναχον. Αἱ δαπάναι τῆς πόλεως ταύτης τῷ 1864 ἦσαν 4,700,000 φράγκ. τῷ 1874 μόλις ἔφθασαν εἰς 5,340,000. Ἡ πόλις τοῦ Μόναχου φαίνεται οὕσα πόλις συνετή. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε σημαντικὰ πλεονάσματα ἐκ τῶν εἰσπράξεων. Ὁ πληθυσμὸς δὲ αὐτῆς ἀνῆλθεν ἐξ 167,000 κατὰ τὸ 1864 εἰς 193,000 τῷ 1875. Τὰ ἔξοδα αὐτῆς εἶναι μέτρια διότι μόλις ἀνέρχονται εἰς 27 ἢ 28 φράγκα κατ' ἄτομον, ἐνῶ ἐν Παρισίοις ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον 100, ἐν Βιέννῃ, 45, και ἐν Βερολίνῳ 37 φράγκα.

Ἄλλ' ἡ Στουτγάρδη παρουσιάζει τι ἔκτακτον. Τῷ 1864—65 τὰ ἔξοδα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο εἰς 2,575,000 φρ., ὦν 1,137,000 ἦσαν ἔκτακτα, τῷ 1872—74 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ἀνῆλθεν εἰς 30,025,000 φρ., ὦν ἀληθὲς ὅτι 26,336,000 φρ. εἶναι ἔκτακτοι δαπάναι. Ὁ συνήθης προϋπολογισμὸς τῆς πόλεως ἐτριπλασιάσθη, ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς ἠῤῥηξε κατὰ 50 τοῖς 100, διότι ἐξ 69,000 ψυχῶν, ἃς εἶχε τῷ 1864, ἔφθασε τῷ 1874 εἰς 91,000.

Ἐν Βρεσλάου ἀπὸ τοῦ 1866—1875 αἱ δαπάναι ἐδιπλασιάσθησαν, ἐξ 8,624,000 φρ. ἀνεληθούσαι εἰς 8,486,000. Εἶχε πληθυσμὸν 166,000 τῷ 1867, τῷ δὲ 1875 234,000.

Τὰ αὐτὰ φαινόμενα παρατηροῦνται και εἰς τὰς πόλεις τῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν. Ἐν Κοπενάγῃ τὰ ἔξοδα ἐκ 4 ἑκατομμ. κατὰ τὸ 1865 ἀνῆλθον εἰς 8 τῷ 1874, ὦν 1,600,000 ἔκτακτα. Ἡ Κοπενάγῃ περιεῖχε κατοίκους τῷ 1870 480,000. Ἡ δαπάνη λοιπὸν εἶναι 35 φρ. κατὰ κεφαλὴν.

Αἱ ἰταλικαὶ πόλεις ὑπερηκόντισαν πάσας κατὰ τὰς δημοτικὰς δαπάνας.

Αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐξ 8,759,000 φρ. κατὰ τὸ 1866, ὦν 3,022,000 φρ. ἦσαν ἔκτακτοι, ἀνῆλθον εἰς 23,742,000 φρ. τῷ 1875, ὦν 7,674,000 ἔκτακτοι. Τὰ εἰσοδήματα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο τῷ 1875 εἰς 15,328,000, ὦν 2,205,000 ἦσαν ἔκτακτα. Ἀπὸ τοῦ 1865 αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐτριπλασιάσθησαν, ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς ἠλαττώθη· διότι ἀπὸ 191,235 ψυχῶν κατὰ τὸ 1866 κατέβη εἰς 177,000 τῷ 1876. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κορόζι δὲν περιεῖχε εἰδήσεις περὶ τῆς Νεαπόλεως.

Τῆς Ῥώμης αἱ δαπάναι ἐκ 12 ἑκατομμ. φρ. τῷ 1871, ὦν 4 ἑκατομμ. ἔκτακτοι, ἔφθασαν εἰς 49,500,000 φρ., ὦν 5 ἑκατομμ. ἔκτακτοι. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ῥώμης ὑπερβαίνει τὰς 250,000 ψυχάς.

Αἱ πρὸς βορρᾶν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου πόλεις ὑπῆρξαν συνετώτεροι· ὁ προϋπολογισμὸς τῆς

ενοῦς ἐξ 7,721,000 φρ. τῷ 1866, ὧν 3 ἐ-
 απ. εἶναι ἔκτακτοι δαπάναι, ἀνέβη τῷ 1875
 εἰς 11,660,000, ὧν 4,264,000 ἔκτακτοι.
 Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ πληθυσμὸς ἠύξησεν ἐξ
 66,000 εἰς 234,000. Τὸ Τουρίνον, οὕτινος ὁ
 πληθυσμὸς μένει στάσιμος (214,715 ψυχῶν τῷ
 1862, καὶ 212,644 τῷ 1872) μικρὸν ἠύξησε
 εἰς δαπάνας· ἐκ 10,221,000 φρ. τῷ 1865, ὧν
 3,715,000 ἦσαν ἔκτακτοι, ἀνέβη εἰς 12,500,
 000, ὧν 3,143,000 ἔκτακτοι, τῷ 1874.
 [Journal des Voyages.] A. M.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιῶ.]

21.

Οἱ εἰς θάνατον καταδεδικασμένοι ἐπιδεικτι-
 κῶς ἐνίοτε προσποιούνται ψυχῆς καρτερίαν καὶ
 καταφρόνησιν τοῦ θανάτου, ἐν ᾧ κατὰ ἀλήθειαν
 φοβούνται νὰ ἀτενίσωσι πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο
 δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ καρτερία καὶ ἡ κα-
 ταφρόνησις, περὶ ὧν εἴρηται, σκοτίζουσι τὸν
 νοῦν τῶν εἰς θάνατον ἀπαγομένων, καθὼς
 τὸ ἀνάδημα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἀποτυ-
 φοῖ τὴν ὄρασιν αὐτῶν.

22.

Ἡ φιλοσοφία εὐκόλως θριαμβεύει, λόγου προ-
 κειμένου περὶ παρελθόντων ἢ μελλόντων κακῶν τὰ
 κακὰ ὅμως τὰ παρόντα θριαμβεύουσι κατ' αὐτῆς.

23.

Ὀλίγοι γινώσκουσι τὸν θάνατον, οἱ δὲ πολλοὶ
 ὑποβάλλουσιν αὐτῷ ἑαυτοὺς οὐχὶ ἐσκεμμένως,
 ἀλλ' ἐξ ἀναληθείας καὶ κατ' ἔθος· τὸ δὲ
 πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκει, διότι δὲν
 δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

24.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ κύπτοντες τὸν αὐχένα
 ὑπὸ τὸ βῆρος ἐπιμόνου σειρᾶς συμφορῶν, ἀπο-
 καλύπτουσι τῷ κόσμῳ, ὅτι διεμάχοντο πρὸς
 αὐτάς, κέντρον ἔχοντες οὐχὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν,
 ἀλλὰ τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν τὴν δύναμιν. Πρὸς
 τούτοις δὲ καταδηλοῦσι, ὅτι καὶ οἱ ἥρωες ἐ-
 πλάσθησαν ὅπως οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, μετὰ
 ματαιότητος ὅμως μεγάλης καὶ ἀπαραβλήτου.

25.

Πλείοτερον τῆς κακῆς ἢ ἀγαθῆς τύχης δεῖ-
 ται μεγάλων ἀρετῶν.

26.

Οὔτε πρὸς τὸν ἥλιον, οὔτε πρὸς τὸν θάνατον
 δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀτενίσῃ ἀσκαρδαμυκτί.

27.

Πολλάκις πρὸς καύχησιν ἀποκαλύπτου-
 μεν τὰ πάθη τὰ ἡμέτερα, καὶ αὐτὰ τὰ αἰσχί-
 στα. Οὐδεὶς ὅμως ὁμολογεῖ τὸ δεῖλόν καὶ
 βδελυρὸν πάθος τοῦ φθόνου.

28.

Ἡ ζηλοτυπία, κατὰ τινα τρόπον, καὶ δικαία
 καὶ εὐλόγος εἶναι, διότι ζηλοτυποῦμεν, ἀμυνό-

μενοι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ἡμῖν ἀνήκοντος
 ἢ παρ' ἡμῶν ἀντιποιομένου ἀγαθοῦ. Ὁ δὲ
 φθόνος εἶδος εἶναι μανίας, μὴ ἀνεχομένης
 τὸ ἀγαθὸν τοῦ πλυσίου.

29.

Ἵπὲρ τὰς κακὰς ἡμῶν πράξεις τὰ προτερήματα
 ἡμῶν διεγείρουσι καθ' ἡμῶν διωγμοὺς καὶ μίση.

30.

Τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐπικρατεστέρα εἶναι ἡ ἐν
 ἡμῖν δύναμις. Πολλάκις δὲ ὁ ἄνθρωπος φαντά-
 ζεται τὰ πράγματα ἀδύνατα, ἑαυτὸν ἐνώπιον
 ἑαυτοῦ πάσης αἰτίας ἀπολύων.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἔλεγε κυρία τις συστέλλουσα τὰ
 χεῖλη της, δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ εἴπω ποτὲ ψεῦδος.
 — Θὰ σὰς βοηθήσω ἐγώ! ἐφώνησεν ὑπομει-
 διῶν γέρον τις κύριος· εἰπέτε μοι, παρακαλῶ,
 πόσων ἐτῶν εἴσθε;

*

Εἴσθε κυνηγός; ἠρώτα τις ἕτερον.

— Ἵπῃγα εἰς τὸ κυνήγιον μίαν μόνην φο-
 ρὰν, ἀλλ' εἶναι ἤδη πολλὰ ἔτη. . .

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, δυσηρεστήθητε, ὡς ὅλοι οἱ
 πρωτόπειροι, διότι δὲν ἐφρονεῦσατε τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἐφρονεῦσα. . . ἕνα ἀγρο-
 φύλακα.

*

Ἐξητάζετο φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς.

— Τί δύναται νὰ προξενήσῃ περιτονίτις ἢ
 μελημῆνη;

— Δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀ-
 σθενοῦς καὶ . . . καὶ τι χεῖρον.

— Ἀρκέσθητε εἰς τὸν θάνατον, εἶπε μετὰ
 ψυχρότητος ὁ καθηγητής.

*

Ῥάπτῃς τις περιπατῶν μετὰ τινος φίλου του
 συναντᾷ γνώριμόν του, ὅστις προσεποιήθη ὅτι
 δὲν τὸν εἶδε. Ὁ φίλος εἶπε τῷ ῥάπτῃ:

— Εἶδες τὸν δεῖνα;

— Ναί.

— Τί τρέχει καὶ δὲν σὲ ἐχαιρέτισε; Κάτι
 ἴσως θὰ τῷ ἔκαμες;

— Ἐγώ; . . . ἐν φόρεμα ἐντελέστατον.

I. Σ. Κ.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλία Γανταλίδου.

Ἦταν εἶχα τὸν καιρόν μου, πόσα ἔξοδα τρελᾶ,
 τῆς τρελῆς νεότητός μου ἀσυγχώρηται θυσίας!
 Ὡς τὰ γεράματά μου τῶρα μόλις ἔβαλα μυαλά,
 καὶ θερῶν διὰ ταῖς τόσας πρωτιναῖς παραλυσίας.
 Ἄχ! ἂν ἔκρυπτα τὸ τρίτον, ἐὰν ὄχι τὰ μισά,
 Ἔως τῶρα θεὸς νὰ εἶχα δοῦ κιβωτίαν χρυσά.

Τὸ κεφάλι μου ἔς ταῖς πέτρας κυτῶ τῶρα σὰν τρελός·
 τ' ἤθελες ξερὸ κεφάλι καὶ νὰ τρώγῃς καὶ νὰ πίνῃς;
 Ἄς φοφοῦσαι εἰς τὸ χῶμα, διὰτὶ πολυτελεῶς
 Ἀναπαύσεις μ' ἐζητοῦσαι μὲς τὰ πάχυτα τῆς κλίνης; . . .
 Πόση τρέλα νὰ μὴ δέσω ἐν' ἀπ' τ' ἄλλο τὰ φλουριά!
 Πῶς τρελὸς νὰ μὴν τὰ ἔχω κλειδαριά ἔς τὴν κλειδαριά!